

Ὑπουρ. Κυρία μου, ὁ σύζυγός σας κάμνει αὐτὴν τὴν στιγμήν ἕνα δῶρον εἰς τὴν πατρίδα. Τῆς προσφέρει τὰ φῶτα του, τὴν ἰκανότητά του, τὸν πατριωτισμόν του. Δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται σὲ σᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εἰσέρχεται ἡ ΟΡΣΙΝΗ

Χρηστ. Τζούλια. Ἔλα ἐδῶ. Ἔλα νὰ γνωρίσης τὸν ἄντρα μου.
Ὁρσίνη. Τὸν ἄντρα σου! (αἰσθάνεται ὅτι λυγρίζουν τὰ γόνατά της καὶ θέλει κάποιον νὰ στηρηχθῇ. Ἐπειτα βγάζει τὸ μαντῆλι της).

Βαλλόρ. (προσκλίνων). Κυρία μου!

Χρηστ. Μὰ τί ἔχεις; Σὺ κλαῖς.

Ὁρσίνη. Τί ἔχω; Εἴμεθα πρὶν δύο δυστυχεῖς. Τώρα μένω μόνη. (Ἡ Χρηστὶνα τὴν ἐναγκαλιζεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΘΩΜΑΣ, ἔπειτα ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν

Θωμᾶς (πρὸς τὸν Μάρκον). Τί τρέχει ἐδῶ;

Μάρκος. Νά, ὁ κύριος ἐκεῖ εἶνε κύριος τῆς κυρίας. Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ ἅμα τὸ ἔμαθε ἔβαλε τὰ κλάμματα.

Θωμᾶς (πρὸς τὴν Ὁρσίνη). Τί ἔχετε, κυρία μου, δὲν εἶμαι ἐδῶ ἐγὼ νὰ σᾶς παρηγορήσω;

Ὁρσίνη. Εὐχαριστῶ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ παρηγορήσετε. (Ἐξέρχεται βραδέως).

Θωμᾶς. Ὅριστε, ἡ μόνη γυναῖκα ποῦμποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήσῃ... Χήρα... Πάει κι' αὐτὴ. Ἀῖ! Ἀῖ! Οἱ ρευματισμοί μου.

Μαργ. Τί ἔχετε, κύριε Θωμᾶ; Πονεῖτε πάλι; Πέτε μου τί νὰ σᾶς κάνω νὰ σᾶς περάσῃ ὁ πόνος... Δὲν θέλω νὰ σᾶς βλέπω νὰ ὑποφέρετε.

Θωμᾶς (τὴν βλέπει περιπαθῶς). Ἀγαπημένο μου κοριτσάκι! Μιὰ καρδιά τῆς προκοπῆς μόνο σὲ στήθος καμαριέρας μπορεῖ νὰ τρυπώσῃ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, τὸ ξέρεις ὅτι δὲν εἶσαι ἀπλῶς νόστιμη, ἀλλὰ εἶσαι ὡραία;

Μαργ. Αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ εἶχαν πῆ, κύριε, ὡς τώρα. Τί καλὸς ποῦ εἴσθε ποῦ μοῦ εἶπατε κᾶτι παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους!...

[Α ὦ λ α ῖ α]

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Βυζαντινὸν ἐπίγραμμα

«Εἰρήνη πᾶσι» λέει ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησιὰ ὅταν μπαίνη,
μὰ κρύβει τὴν Εἰρήνην του σὺν σπύρ κλειδωμένη.

(Παράφρασις)

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ